

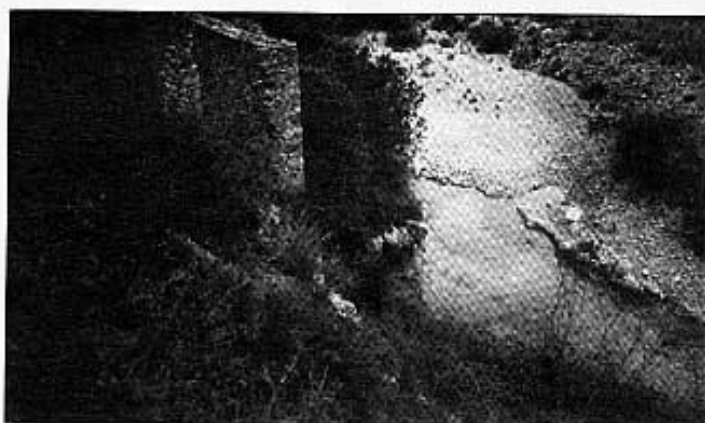
EL MOLÍ DE TRENCAFAVES

Seguint el camí de les Sorts, a dos quilòmetres del poble, i a frec del riu de la Vilanova, ens trobem aquest molí. El camí passa entre la bassa i aquest, per tant l'aigua d'aquesta el creuava abans de precipitar-se dins les entranyes del molí.

A la dreta resta, prou bé conservada, una paret de la bassa, reforçada amb dos reus perquè mai fora vençuda per la pressió de l'aigua emmagatzemada. Encara és visible el trestellador, forat fet a la paret per escapolir-se l'aigua quan no feia falta.

A l'esquerra veiem un edifici sense sostre del que sols ens queden les parets. El terra no es pot veure perquè deixalles i tota mena d'escombrires, llençades des del camí, que com hem dit passa tot a frec, juntament amb la punxent vegetació que hi ha crescut i segueix creixent el folren completament. En Vicent Girona mai va veure les moles, tot i que aquest indret el trepitjava sovint, en canvi se'n recorda força bé de l'edifici, llavors prou net de vegetació. Malgrat que el sostre ja s'havia

enfonsat, es podia veure que no hi havia cap rastre de la maquinària. A hores d'ara per trobar algun vestigi o restes del vell molí hauria d'arrencar els esbarzers gegantins que hi creixen. Es tracta, doncs, d'una feina gens ni mica plaent, per tant, atès el testimoni d'En Vicent Girona Villalonga, no he gosat endinsar-m'hi. Pel que fa al cup, roman

Porta del molí i toll al costat.

completament ensorrat. En Vicent no se'n recorda, tot i que afirma haver-lo vist, si era vertical o inclinat.

De la porta del molí només hi resta el buit, sense llinda, llindar ni brancal. L'entrada no podia fer-se pel riu, és late-

Marxant plegats bassa i ametllers maten l'avorriment.

ral, puix haurien d'haver trepitjat l'aigua, car davant del molí es fa un toll no massa vast, però l'aigua té llarga durada, senyal que rep filtracions d'altres indrets superiors del

forçament, a hores d'ara, esborrat per les esclavissades del terreny.

No queda res de la sèquia, això sí, sabem que creuava el bancal d'En Vicent Girona Villalonga (ell mateix el va desermar, la terra rònega esdevingué conradissa i durant molts anys es podia seguir ben bé la trajectòria de la sèquia perquè la xeixa i l'ordi hi creixien molt més i canviaven de color, és normal car xuclaven el llim dipositat al fons de l'esmentada sèquia en el decurs dels anys i que llençaven tot a frec en netejar-la. Tot just damunt de la sèquia va fer-se la sènia, curta d'aigua però segura). Passava per darrere de la caseta d'en Vicent Nos Villalonga, encara viu una liguera que estava arrelada al mateix marge, i arribava al barranc dels Castellots, d'on es fornia de l'aigua necessària mitjançant un assut. Al bell mig d'una marrada del riu de la Vilanova desemboca,

riu de la Vilanova. Després del molí el riu llisca entre les pedres i alenteix el pas fins arribar al riu Segarra.

No ens queden restes que ens facin palès per on arribava el camí d'accés. Nogensmenys ens fa pensar en algun entre-

Entre la paret i la caseta passava la sèquia.

El molí sense sostre vist del camí.